

i forslaget præciseret, at bestemmelsen også finder anvendelse i de tilfælde, der omtales i stk. 2.

Til § 24.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 25. Herom henvises til betænkningen s. 45-46.

Som 2. pkt. i stk. 3 er der som nævnt i bemærkningerne til § 19, stk. 2, optaget en henvisning til de anerkendte trossamfunds særlige forskrifter.

Til § 25.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 26. Herom henvises til betænkningen s. 46.

Til § 26.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 28. Herom henvises til betænkningen s. 46-48.

Til kapitel 4.

Til § 27.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 29. Herom henvises til betænkningen s. 49-50. Dog er *stk. 3* formuleret således, at omstødsessag, der efter udkastet kan anlægges af det offentlige (anklagesmyndigheden) eller af en af ægtefællerne, kan anlægges af justitsministeren eller den, han bemyndiger dertil, eller af en af ægtefællerne. Baggrunden herfor er, at det ved forslag til lov om ændring af retsplejeloven vil blive foreslået, at sager til omstødelse af et ægteskab, som det offentlige anlægges, fremtidig skal behandles i den borgerlige retsplejes former.

Til § 28.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 30. Herom henvises til betænkningen s. 50-51.

Til § 29.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 31. Herom henvises til betænkningen s. 51.

Til § 30.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 32. Herom henvises til betænkningen s. 51.

Til § 31.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 33. Herom henvises til betænkningen s. 51.

Dog er det i overensstemmelse med § 50, stk. 3, i den gældende lov om ægteskabs indgåelse og op-

løsning præciseret i stk. 2, at den ret, der tilkommer arvingerne, hvis den længstlevende dør efter, at sagen er anlagt, kun vedrører reglerne i skifte-lovens § 69.

Til § 32.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 34. Herom henvises til betænkningen s. 51.

Til kapitel 5.

Nordisk Råd vedtog på den 15. session i april 1967 følgende rekommandation (rekommandation nr. 7/1967):

„Nordisk Råd henstiller til regeringerne, at der på grundlag af de afgivne betænkninger og forslag søges tilvejebragt yderligere ensartethed i den nordiske lovgivning om ægteskabs indgåelse og opløsning, således at i alle landene:

- I. reglen om utroskabs retsvirkning ændres i overensstemmelse med det i den norske komitébetænkning anførte forslag, hvorefter utroskab opretholdes som skilsmissegrund, samtidig med at retten får adgang til at give separation i stedet for skilsmisse, når hensynet til fællesbørnene eller andre vægtige grunde taler for det,
- II. denne regel også lægges til grund ved utroskab i separationstiden, samt
- III. fristen for skilsmisse efter forudgående retslig separation sættes til 1 år“.

Lovforslaget er som nævnt i de almindelige bemærkninger i overensstemmelse med rekommandationen. Der henvises navnlig til forslagens § 41 om ægteskabsbrud.

I den betænkning fra Nordisk Råds juridiske udvalg, som ligger til grund for rekommandationen, har udvalget om den i rekommandationen under I nævnte regel bl. a. anført:

„Udvalgets væsentlige betænkelighed ved forslaget er, at betingelserne for at påtvinge separation er og antagelig må være angivet ret ubestemt. Det kan efter udvalgets opfattelse ikke afvises, at reglen i nogle tilfælde kan friste dommeren til at anvende separation som en mellemløsning, hvorved han mener at tage hensyn til begge sider, uden at der virkelig foreligger de vægtige grunde, som er en forudsætning for at anvende reglen. Det fortjener antagelig at overvejes, om der er anledning til i motiverne eller på anden måde at understrege, at adgangen til at give separation i stedet for skilsmisse kun bør finde anvendelse i de tilfælde, hvor